

DEZE
ROYALS
MAKEN JE
KAPOT

#1 *NEW YORK TIMES*
BESTSELLERAUTEUR

erin watt

DE ROYALS
VERLANGEN

Verlangen

HOOFDSTUK 1

‘Onthou dat de som van de verschillen wordt bepaald door de eerste en de laatste, welke functie je ook kiest,’ zegt mevrouw Mann terwijl de bel aan het eind van het lesuur gaat. De laatste bel van vandaag.

Iedereen begint zijn spullen te pakken. Iedereen behalve ik.

Ik leun naar achteren in mijn stoel en tik met mijn potlood tegen de rand van mijn lesboek, en ik onderdruk een grijns als ik zie hoe de nieuwe lerares wanhopig probeert de snel afnemende belangstelling van haar leerlingen vast te houden. Ze is schattig als ze zenuwachtig is.

‘Deel 1a en 1b voor morgen!’ roept ze, maar niemand luistert nog. Ze rennen allemaal de deur uit.

‘Kom je, Easton?’ Ella Harper blijft bij mijn tafeltje staan en haar blauwe ogen turen op me neer. Ze ziet er de laatste tijd mager uit. Ik denk dat haar eetlust haar heeft verlaten rond dezelfde tijd dat mijn broer dat deed.

Nou, niet dat Reed haar heeft verlaten. Mijn grote broer is nog steeds hoteldebotel van Ella, onze soort van stiefzus. Als hij niet van haar hield, zou hij wel naar een of andere chique universiteit

ver, ver weg van Bayview zijn gegaan. Maar hij zit nu op State, zo dichtbij dat ze elkaar in het weekend kunnen opzoeken.

‘Neuh,’ zeg ik. ‘Ik moet de lerares iets vragen.’

Mevrouw Manns slanke schouders schokken een beetje als mijn woorden tot haar doordringen.

Het valt zelfs Ella op. ‘East...’ Haar stem sterft weg en haar mooie lippen trekken omlaag.

Ik zie dat ze een preek wil gaan afsteken over dat ik mijn shit op een rijtje moet zetten. Maar de vakantie is nog maar een week voorbij en ik verveel me nu al te pletter. Wat heb ik anders te doen dan een beetje rotzooien? Ik hoeft niet te leren. Ik geef amper om football. Mijn vader heeft me verboden te vliegen; als dit nog lang duurt, haal ik mijn vliegbrevet nooit. En als Ella me niet met rust laat, vergeet ik dat ze het meisje van mijn broer is en versier ik haar, gewoon voor de gein.

‘Ik zie je thuis,’ zeg ik ferm tegen Ella. Mevrouw Mann flirt al met me sinds de eerste schooldag, en na een week van verhitte blikken over en weer ga ik ervoor. Het is fout, ja, maar dat maakt het juist zo opwindend; voor ons allebei.

Het komt zelden voor dat ze op Astor Park jonge, mooie leraressen aannemen. Het bestuur weet dat hier veel te veel verveelde rijke jongens op zoek naar een uitdaging rondlopen. Directeur Beringer heeft wel vaker een relatie tussen een docent en een leerling moeten verdoezelen, en dat weet ik niet eens alleen maar dankzij het roddelcircuit, want een van die ‘ongepaste relaties’ was er een van mij. Als je zoenen met de lerares Voedingskunde achter de gymzaal een relatie wilt noemen.

Ik niet.

‘Van mij mag je hier bij blijven,’ zeg ik lizig tegen Ella, die koppig blijft staan, ‘maar zelf vind je het misschien prettiger om op de gang te wachten.’

Ze kijkt me vernietigend aan. Er ontgaat haar niet veel. Ze is

opgegroeid op schimmige plekken en weet dingen. Of ze heeft gewoon in de gaten hoe abnormaal ik ben.

‘Ik weet niet wat je najaagt, maar ik denk niet dat je het zult vinden onder de rok van mevrouw Mann,’ mompelt ze.

‘Dat weet ik pas als ik ga kijken,’ grap ik.

Ella zucht en geeft toe. ‘Wees voorzichtig,’ waarschuwt ze me met een stem die luid genoeg is om hoorbaar te zijn voor mevrouw Mann, die blozend naar de vloer staart terwijl Ella de deur uit loopt.

Ik onderdruk een steek van ergernis. Waarom veroordeelt ze me? Ik probeer gewoon een beetje te leven, en zolang ik niemand kwaad doe, is dat toch niet erg? Ik ben achttien. Mevrouw Mann is volwassen. Wat maakt het uit dat haar beroep op het moment toevallig ‘lerares’ is?

Er valt een stilte nadat de deur achter Ella is gesloten. Mevrouw Mann friemelt aan haar lichtblauwe rok. O, verdomme. Ze begint zich te bedenken.

Ik ben een beetje teleurgesteld, maar het geeft niet. Ik ben niet zo’n jongen die iedere meid moet naaien die hij tegenkomt, voornamelijk omdat er zo veel rondlopen. Als het ene meisje geen belangstelling heeft, ga je door naar het volgende.

Ik buk me om mijn rugtas te pakken als er een paar mooie hakken in mijn blikveld verschijnen.

‘Had je nog een vraag, meneer Royal?’ vraagt mevrouw Mann zachtjes.

Ik til langzaam mijn hoofd op en bekijk haar lange benen, de ronding van haar heup, de holte bij haar middel waar haar kuise witte blouse in haar even kuise rok is gestopt. Haar borstkas komt omhoog onder mijn blik en een adertje in haar hals klopt wild.

‘Ja. Hebt u een oplossing voor mijn probleem tijdens de les?’ Ik leg mijn hand op haar heup. Als ze haar adem naar binnen

zuigt, strijk ik met mijn vinger langs de band van haar rok. ‘Ik heb moeite om me te concentreren.’

Ze haalt nog eens diep adem. ‘O ja?’

‘Mmmhmm. Ik denk dat het komt doordat ik elke keer als ik naar u kijk het idee krijg dat u ook moeite hebt om zich te concentreren.’ Ik glimlach flauwtjes. ‘Misschien omdat u fantaseert dat u over uw tafel heen gebogen wordt terwijl iedereen in de klas toekijkt.’

Mevrouw Mann slikt. ‘Meneer Royal, ik heb geen flauw idee waar je het over hebt. Haal je hand van mijn middel, alsjeblieft.’

‘Natuurlijk.’ Ik laat mijn hand omlaagschuiven, zodat mijn vingers de zoom van haar rok raken. ‘Is dit een betere plek? Want ik kan ook helemaal ophouden.’

Onze blikken haken zich in elkaar vast.

Laatste kans, mevrouw Mann. We zijn ons er allebei van bewust dat ik haar rok en mogelijk haar reputatie verpest, maar haar voeten zijn aan de grond vastgelijmd.

Haar stem is hees als ze eindelijk wat zegt. ‘Dit is prima, meneer Royal. Ik denk dat je zult merken dat de oplossing voor je concentratieprobleem voor het grijpen ligt.’

Ik schuif mijn handen onder de rok en grijns ondeugend naar haar. ‘Ik probeer de problematische functies te elimineren.’

Haar oogleden trillen in overgave. ‘We moeten dit eigenlijk niet doen,’ weet ze uit te brengen.

‘Weet ik. Daarom is het zo lekker.’

Haar bovenbenen knijpen tegen elkaar onder mijn handen. Het feit dat dit niet mag, de wetenschap dat we elk moment betrappt kunnen worden, dat zij wel de laatste persoon is die ik zou moeten aanraken, maakt dit nog honderdduizend keer geiler.

Haar hand belandt op mijn schouder en haar vingers graven in mijn Tom Ford-schoonblazer van tweeduizend dollar terwijl ze zichzelf in evenwicht probeert te houden. Mijn vingers doen hun

toverkunstje. Zachte, gedempte geluidjes vullen het klaslokaal, en dan is alleen nog haar gehijg te horen.

Met een tevreden zucht stapt mevrouw Mann achteruit, strijkt haar gekreukelde rok glad en laat zich op haar knieën zakken. ‘Jouw beurt,’ fluistert ze.

Ik strek mijn benen en leun naar achteren. Wiskunde is veruit het beste vak dat ik ooit op Astor Park heb gevolgd.

Als ze klaar is met het uitdelen van mijn bonuspunten glimlacht ze aarzelend. Haar haar strijkt over mijn bovenbenen als ze zich naar me toe buigt en mompelt: ‘Je zou vanavond kunnen langskomen. Mijn dochter gaat om tien uur naar bed.’

Ik verstar. Dit had op veel verschillende manieren kunnen aflopen, maar ik hoopte echt dat ik dit kon vermijden. Er gaan allerlei smoezen door mijn hoofd, maar voordat ik er een kan uitspreken, gaat de deur van het lokaal open.

‘Oh my God!’

Mevrouw Mann en ik kijken allebei verschrikt naar de deur. Ik vang een glimp op van inktzwart haar en een donkerblauw Astor Park-jasje.

Mevrouw Mann schiet overeind en struikelt. Ik duik naar voren om haar op te vangen. Haar knieën knikken als ik haar help op een tafeltje te leunen. ‘O nee,’ zegt ze verdoofd. ‘Wie was dat? Denk je dat ze heeft gezien...’

Heeft gezien dat mevrouw Mann op haar knieën zat, dat mijn broek openhangt en dat de kleren van mevrouw Mann gekreukeld zijn? Eh, ja. Dat heeft ze gezien.

‘Ze heeft het gezien,’ zeg ik hardop.

Die bevestiging maakt haar alleen maar wanhopiger. Met een gekwelde kreun slaat ze haar handen voor haar gezicht. ‘O god. Ik word ontslagen.’

Ik fatsoeneer mijn kleren, pak mijn tas en prop er haastig mijn spullen in. ‘Nee, het komt wel goed.’

Maar ik zeg het niet met veel overtuiging, en zij weet het.

‘Nee, het komt niet goed!’

Ik werp een ongeruste blik op de deur. ‘Sst. Straks hoort iemand je nog.’

‘Iemand heeft ons gezién,’ fluistert ze met paniek in haar ogen en een overslaande stem terug. ‘Je moet dat meisje gaan zoeken. Zoek haar op, doe je Easton Royal-ding en zorg ervoor dat ze haar mond houdt.’

Mijn Easton Royal-ding?

Mevrouw Mann gaat al door voordat ik kan vragen wat ze in godsnaam van me verwacht. ‘Ik kan deze baan niet kwijtraken. Het kán niet. Ik heb een dochter te onderhouden!’ Haar stem trilt weer. ‘Los dit op. Alsjeblieft, ga dit gewoon óplossen.’

‘Oké,’ verzeker ik haar. ‘Ik zal het oplossen.’ Ik heb geen flauw idee hoe, maar mevrouw Mann kan elk moment een zenuwinzinking krijgen.

Ze kreunt nog een keer zachtjes. ‘En dit kan nooit meer gebeuren, begrijp je me? Nooit meer.’

Dat vind ik helemaal prima. Haar paniekaanval heeft de stemming om zeep geholpen, samen met mijn eventuele belangstelling voor een herhaling. Ik heb graag dat mijn onderonsjes net zo aangenaam eindigen als ze beginnen. Er is niks sexy aan om iets te doen met een meisje dat spijt heeft, dus moet je er van het begin af aan voor zorgen dat ze er helemaal voor gaat. Als ik enige twijfel heb over belangstelling van haar kant, gaat het niet door.

‘Gesnopen,’ zeg ik knikkend.

Mevrouw Mann staart me met smekende ogen aan. ‘Wat doe je hier nog? Ga dan!’

Oké.

Ik hijs mijn rugtas over mijn schouder en loop de klas uit. Op de gang kijk ik snel om me heen. Het is drukker dan het zou

moeten zijn. Waarom hangt iedereen hier nog rond? De school is uit, in godsnaam. Ga naar huis, mensen.

Mijn blik schiet over Felicity Worthington, die haar platina-blonde haar over haar schouder zwiept. Claire Donahue, mijn ex, kijkt me met hoopvolle blauwe ogen aan; ze wil al sinds het begin van het schooljaar dolgraag weer iets met me. Ik ontwijk haar blik en kijk naar Kate en Alyssa, de zusjes Ballinger. Ze hebben geen van beiden zwart haar. Ik speur de rest van de gang door, maar zie niemand.

Ik wil me net omdraaien als Felicity iets in Claires oor fluistert, en als ze haar hoofd opzij beweegt, zie ik haar. Het meisje kijkt in haar kluisje, maar haar haar is onmiskenbaar, zo zwart dat het bijna blauw lijkt in het tl-licht.

Ik been op haar af.

‘Easton,’ hoor ik Claire zeggen.

‘Zet jezelf niet voor schut,’ adviseert Felicity me.

Ik negeer hen allebei en loop door.

‘Hé,’ zeg ik.

Het meisje kijkt op van haar kluisje. Geschrokken grijze ogen ontmoeten de mijne. Een paar roze lippen wijken van elkaar. Ik wacht op haar glimlach; de respons die ik krijg van negenenne-gentig procent van alle vrouwen, ongeacht hun leeftijd. Hij komt niet. In plaats daarvan krijg ik een zwieper van haar haren in mijn gezicht als ze zich met een ruk omdraait en wegrent.

Verbazing vertraagt mijn reactie. Dat, en het feit dat ik niet om publiek verlegen zit. Nonchalant doe ik haar kluisje dicht voordat ik haar vluchtende gestalte door de gang volg. Pas als ik de hoek om ben, begin ik ook te rennen. Met mijn veel langere benen haal ik haar snel in.

‘Hé,’ zeg ik, terwijl ik voor haar ga staan. ‘Waar is de brand?’

Ze komt abrupt tot stilstand en valt bijna. Ik pak haar schouder vast om te voorkomen dat ze voorover op de tegels duikelt.

‘Ik heb niks gezien,’ zegt ze, terwijl ze zich onder mijn hand uit draait.

Ik kijk over haar schouder om zeker te weten dat we geen publiek hebben, maar de gang is verlaten. Mooi. ‘Tuurlijk niet. Daarom rende je weg als een kind dat met z’n hand in de koektrommel is betrapt.’

‘Strikt genomen was jij degene met je hand in de koektrommel,’ kaatst ze terug. En ze klapt haar kaken op elkaar als ze beseft wat ze net heeft toegegeven. ‘Niet dat ik iets heb gezien.’

‘Uh-huh.’ Wat moet ik met dit schatje aan? Jammer dat ik haar zo bang moet maken dat ze haar mond houdt.

Ik stap naar voren. Zij schuifelt opzij.

Ik blijf doorlopen totdat ze met haar rug tegen de muur staat. Dan buig ik me naar voren tot mijn voorhoofd vlak voor het hare hangt. Zo dichtbij dat ik de pepermint in haar kauwgom kan ruiken.

Los dit op, zei mevrouw Mann. En ze heeft gelijk. Wat in dat klaslokaal gebeurde, had leuk moeten zijn. Dat is het enige wat ik wil: lol maken, geen levens ruïneren. Het was leuk om iets te doen wat kinky en verboden was. Het was leuk om te spelen met het idee van betrap worden.

Maar dat mevrouw Mann haar baan kwijtraakt en haar dochter dakloos wordt? Dat is niet leuk meer.

‘Dus –’ begin ik zachtjes.

‘Eh, Royal, toch?’ onderbreekt het meisje me.

‘Ja.’ Ik ben niet verbaasd dat ze me kent. Niet dat ik er trots op ben, maar de Royals runnen deze school al jaren. Gelukkig heb ik zelf geen leidersrol hoeven te vervullen. Ella is nu de Royal die hier de baas is. Ik ben alleen maar haar handhaver. ‘En jij bent?’

‘Hartley. Luister, ik zweer dat ik niks heb gezien.’ Ze steekt haar hand op alsof ze een eed aflegt.

‘Als dat zo was, zou je niet zijn weggerend, Hartley.’ Ik kauw op haar naam. Het is een ongebruikelijke naam, maar ik kan hem niet plaatsen. En haar gezicht trouwens ook niet. We zien niet veel nieuwe gezichten op Astor. De meeste van die etterbakken hier ken ik al zolang als ik me kan herinneren.

‘Serieus. Ik ben een aapje.’ Hartley gaat door met haar zwakke verdediging, legt één hand over haar ogen en een andere over haar mond. ‘Horen, zien en zwijgen. Niet dat wat jij deed fout was. Of wat je mógelijk deed. Niet dat ik iets heb gezien. Fout of goed.’

Gecharmeerd tik ik op de hand voor haar mond. ‘Je bazelt.’

‘Nieuweschoolzenuwen.’ Ze strijkt haar schoolblazer glad en steekt haar kin naar voren. ‘Misschien heb ik wel iets gezien, maar het gaat me niks aan, oké? Ik zal niks zeggen.’

Ik sla mijn armen over elkaar, waardoor mijn blazer zich om mijn schouders spant. Ze kijkt alsof ze wil vechten. Dat vind ik heerlijk, maar met haar flirten zal niet de resultaten opleveren die ik nodig heb. Ik laat wat dreiging in mijn stem doorklinken in de hoop dat angst haar het zwijgen zal opleggen. ‘Het punt is, ik ken je niet. Hoe kan ik je dan zomaar geloven?’

Die dreiging werkt, want Hartley slikt zichtbaar. ‘Ik... Ik zal niks zeggen,’ herhaalt ze.

Meteen voel ik me rot. Waarom maak ik dat meisje zo bang? Maar dan zie ik het angstige gezicht van mevrouw Mann weer voor me. Mevrouw Mann heeft een dochter, en Hartley is gewoon zo’n rijkelui-kind op een dure school. Ze kan een beetje dreiging wel aan.

‘O ja? En stel dat iemand je ernaar vraagt? Zoals directeur Beringer?’ Ik steek uitdagend mijn kin naar voren en mijn toon wordt almaar dreigender. ‘Wat dan, Hártnley? Wat zou je dan zeggen?’

HOOFDSTUK 2

Terwijl Hartley mijn vraag overpeinst, probeer ik haar te plaatsen. Ze is een tenger poppetje; zo'n dertig centimeter kleiner dan ik met mijn een meter vijftachtig. Haar boezem is niet om over naar huis te schrijven en ze draagt heel lelijke instappers. Schoenen zijn het enige wat niet wordt voorgeschreven door de kledingvoorschriften op school; de enige uitdrukking van individualiteit die is toegestaan. De jongens lopen rond op gypsen of Timberlands. De meeste meiden gaan voor iets als een Gucci-flatje of van die hoge hakken met rode zolen. Ik denk dat Hartleys statement is: het kan me geen fuck schelen. Daar hou ik wel van.

Alles aan haar is gewoon. Haar uniform is standaard. Haar haar is steil en lang. Haar gezicht is niet opvallend genoeg om de aandacht te trekken. Ella, bijvoorbeeld, is bloedmooi. Mijn ex Claire is onlangs nog benoemd tot debutante van het jaar. Deze Hartley heeft manga-grote ogen en een brede mond. Haar neus wipt een beetje op bij de punt, maar niemand zal lovend over haar uiterlijk schrijven in de *Southern Living Quarterly*.

Haar neus rimpelt als ze eindelijk antwoordt. 'Nou, laten we eens nadenken over wat ik daar nu écht gezien heb, ja? Ik be-

doel... Strikt genomen zag ik een lerares die iets van de vloer op-
raapte. En een leerling die eh... haar haar opzijhield zodat het niet
voor haar ogen hing. Het was heel lief. En aardig. Als directeur
Beringer ernaar vroeg, zou ik zeggen dat je een modelburger bent
en je nomineren voor leerling van de week.'

'O ja? Daar hou je het op?' De neiging om te lachen is sterk,
maar ik neem aan dat ik daarmee de effectiviteit van mijn dreig-
gement om zeep zou helpen.

'Ik zweer het bij God.' Ze legt een kleine hand op haar borst.
Haar nagels zijn kort en zonder de perfecte manicure die de mees-
te Astor-meisjes hebben.

'Ik ben atheïst,' laat ik haar weten.

Er verschijnt een frons op haar voorhoofd. 'Je doet moeilijk.'

'Hé, ik ben niet de gluurder hier.'

'We zijn op school!' Voor het eerst wordt haar stem luider. 'Ik
zou in elk klaslokaal moeten kunnen kijken dat ik wil!'

'Dus je geeft toe dat je naar me hebt gekeken.' Ik heb moeite
om de glimlach van mijn gezicht te houden.

'Oké. Nu snap ik waarom je het moet aanleggen met een le-
rares. Geen enkel normaal meisje zou iets met jou willen.'

Bij haar geërgerde uitbarsting geef ik mijn intimidatietactiek op,
want ik kan mijn grijns niet langer verbergen. 'Dat weet je pas als
je het probeert.'

Ze staart me aan. 'Flirt je nu serieus met me? Keihard nee.'

'Keihard, hè?' Ik lik langs mijn onderlip. Ja, ik flirt, want hoe
gewoontjes ze er ook uitziet, ze intrigeert me. En ik, Easton Roy-
al, ben door de wetten van de kosmos gebonden om alles wat me
interesseert nader te onderzoeken.

Er schiet een flikkering van fascinatie door haar ogen. Heel
kort, maar ik kan het altijd zien wanneer een meisje me aantrek-
kelijk vindt, als ze zich voorstelt hoe het zou zijn om iets met me
te doen.

Hartley denkt daar nu beslist aan.

Kom op, schat, vraag me mee uit. Pak wat je wilt. Ik zou het heerlijk vinden als een meisje me eens letterlijk en figuurlijk bij mijn ballen zou grijpen en zou zeggen dat ze me wilde. Ronduit. Geen spelletjes. Maar ondanks al het geklets over girlpower en zo heb ik gemerkt dat de meeste meiden willen dat de jongens hén versieren. Balen.

‘Ieuw.’ Ze probeert weg te schuifelen. ‘Serieus, Royal. Moven.’

Ik zet mijn handen tegen het koele hout aan weerskanten van haar hoofd en sluit haar in. ‘Of anders?’

Die grijze ogen prikkelen mijn belangstelling weer. ‘Ik ben dan misschien klein, maar ik heb de longinhoud van een walvis, dus als je niet opzijaagt, zal ik de orale Kraken moeten loslaten totdat de hele school in de gang staat om me van jou te redden.’

Ik lach me rot. ‘De orale Kraken? Dat klinkt best schunnig.’

‘Ik begin het idee te krijgen dat alles voor jou schunnig klinkt,’ zegt ze droogjes, maar er trekt een grijns aan haar mondhoeken. ‘Maar even serieus nu, ik deed die deur alleen maar open omdat ik in mevrouw Manns wiskundeklas wil. Ik zal je geheimpje bewaren, oké?’ Ze spreidt haar handen. ‘Dus wat zal het worden? Orale Kraken of opzijstappen?’

Dreigementen zullen waarschijnlijk niet werken bij Hartley, vooral omdat ik niet denk dat ik er een zou kunnen waarmaken. Meisjes intimideren is niet mijn stijl; ze blij maken wel. Dus zal ik haar maar moeten geloven, in elk geval voorlopig. Hartley lijkt me geen verklikker. En zelfs al gaat ze wel kletsen, dan kan ik altijd nog terugvallen op de portemonnee. Pap moet misschien weer een beurs beschikbaar stellen om me uit die puinhoop met mevrouw Mann te redden, maar dat heeft hij al een keer gedaan voor Reed en Ella. Ik vind dat een fonds in mijn naam ook wel eens tijd wordt.

Grijnzend stap ik opzij. ‘Luister, als je wiskunde op je rooster

wilt...’ Ik gebaar naar het lokaal aan het eind van de gang, ‘dan adviseer ik je om nu met haar te gaan praten. Je weet wel...’ Ik knipoog. ‘Nu ze kwetsbaar is.’

Hartleys mond valt open. ‘Bedoel je dat ik haar moet chantonen? Zeggen dat ik alleen maar mijn mond hou als ze mijn overstap goedkeurt?’

Ik haal mijn schouders op. ‘Waarom niet? Je moet voor jezelf opkomen, toch?’

Ze kijkt een hele, hele poos naar me. Ik zou er heel wat voor overhebben om te weten wat er nu door dat hoofd van haar gaat. Ze geeft niets prijs. ‘Ja, het zal ook wel,’ mompelt ze uiteindelijk. ‘Later, Royal.’

Hartley stapt langs me heen. Ik wandel rustig achter haar aan en kijk toe als ze op de deur klopt en het lokaal van mevrouw Mann binnengaat. Zal ze de chantage-aanpak kiezen? Om een of andere reden betwijfel ik dat, maar zo wel, dan wordt haar overstap in no time goedgekeurd; mevrouw Mann zal alles doen om te voorkomen dat Hartley ons verlinkt.

Ook al heb ik met succes mijn bevel om dit ‘op te lossen’ uitgevoerd (of dat denk ik tenminste), ik blijf in de gang staan. Ik wil zeker weten dat er geen nare dingen gebeuren tussen Hartley en mevrouw Mann. Dus wacht ik buiten het lokaal, en daar vindt mijn vriend en teamgenoot Pash Bhara me.

‘Hé,’ zegt hij en hij rolt met zijn ogen. ‘Je zou me een lift naar huis geven. Ik sta al een kwartier beneden te wachten.’

‘Ah shit, man. Vergeten.’ Ik haal mijn schouders op. ‘Maar we kunnen nog niet weg. Ik wacht op iemand. Vind je het erg om nog een paar minuutjes te wachten?’

‘Ja, best.’ Hij komt naast me staan. ‘Hé, heb je gehoord over die nieuwe quarterback die ze proberen binnen te halen?’

‘O?’ Afgelopen vrijdag verloren we onze eerste wedstrijd van het seizoen, en als ik afga op het spel van onze aanvallers, moe-

ten we daaraan gaan wennen. Kordell Young, onze quarterback, scheurde tijdens de tweede *down* zijn meniscus, waardoor we alleen nog twee tweedejaars overhadden die in de running zijn voor Dumb en Dumber.

‘Coach vindt dat we iemand nodig hebben, met alle blessures en zo.’

‘Daar heeft hij dan gelijk in, maar wie komt hier nou naartoe terwijl het seizoen al is begonnen?’

‘Er gaan geruchten dat het iemand van North of van Bellfield Prep is.’

‘Waarom daarvandaan?’ Ik probeer me de quarterbacks van die scholen te herinneren, maar er schiet me niets te binnen.

‘Zij spelen met dezelfde aanvalstactieken, geloof ik. Die gast van Bellfield is cool. Ik heb een paar keer met hem gefeest. Braaf, maar een fijne vent.’

‘Daar zie ik geen probleem in. Meer drank voor ons,’ grap ik, maar ik begin me onrustig te voelen. Hartley is al een hele tijd binnen. Mevrouw Mann heeft maar vijf seconden nodig om haar naam op een toelatingsformuliertje te krabbelen.

Ik tuur door het raampje in de deur, maar zie alleen Hartleys achterhoofd. Mevrouw Mann is niet te zien.

Waarom duurt het zo lang? Het is uitgesloten dat mevrouw Mann niet onmiddellijk akkoord gaat met Hartleys verzoek.

‘Zo is het.’ Pash’ goudkleurige telefoon zoemt in zijn hand. Hij leest het berichtje en wiebelt dan met zijn telefoon naar me. ‘Ga je vanavond uit?’

‘Misschien.’ Maar ik let niet echt op hem. Ik draai me om en kijk nog een keer door het raampje.

Deze keer merkt Pash het. ‘Gast, serieus? Mevrouw Mann?’ vraagt hij met opgetrokken wenkbrauwen. ‘Ben je de Astor-meiden nu al zat? We kunnen met het vliegtuig van je pa naar New York. Het is bijna Fashion Week en het barst er nu van de mo-

dellen. Of we kunnen wachten tot de nieuwe quarterback komt om ons voor te stellen aan een paar van de locals.’ Hij knipoogt en geeft me een por. ‘Hoewel niks leuker is dan doen wat eigenlijk niet mag, hè?’

Ik ben geïrriteerd omdat hij het goed heeft geraden, en mijn antwoord komt er kortaf uit. ‘Mis. Ze is te oud.’

‘Wie dan?’ Pash probeert langs me heen te gluren terwijl ik met mijn grote lijf zijn uitzicht probeer te versperren. ‘Niemand. Er is een griet binnen, en ik wacht tot ze weggaat zodat ik kan navragen of ik het huiswerk goed heb opgeschreven.’

‘Het huiswerk staat online,’ zegt hij onhulpvaardig.

‘O ja.’ Maar ik kom niet in beweging.

Natuurlijk intrigeert dat Pash alleen nog maar meer. ‘Wie is daar binnen?’ wil hij weten, en hij probeert me opzij te duwen om te kijken.

Ik besluit opzij te gaan, want anders blijft hij drammen.

Pash drukt zijn neus tegen het raam, kijkt langdurig naar binnen en concludeert dan: ‘O. Dus je bent hier tóch voor mevrouw Mann.’

‘Dat zei ik toch.’ Maar nu ben ik in de war, want waarom gaat hij er zo snel van uit dat Hartley nooit mijn belangstelling kan hebben?

Hij kijkt weer op zijn telefoon. ‘Oké, ik verveel me. Ik wacht wel op de parkeerplaats.’

Terwijl hij wegloopt, kan ik mijn nieuwsgierigheid niet meer bedwingen. ‘Waarom niet dat andere meisje?’ roep ik hem na.

Hij draait zich om en loopt achteruit door. ‘Zij is je type niet.’

‘Wat is mijn type dan?’

‘Heet. Met rondingen. Wulps,’ herhaalt hij voordat hij om de hoek verdwijnt.

‘Wauw,’ zegt een droge stem. ‘Ik ben totaal verpletterd dat je vriend me kil en plat vindt.’

Ik schrik me kapot. ‘Jézus. Kun je niet een beetje geluid maken als je loopt?’

Hartley grijnst naar me en hijst de riem van haar rugtas hoger op haar schouder terwijl ze doorloopt. ‘Dat krijg je ervan als je bij de deur rondhangt. Wat doe je hier trouwens nog?’

‘Heb je alles kunnen regelen?’ vraag ik, terwijl ik met haar mee-loop.

‘Ja.’ Hartley trekt een gezicht. ‘Ik denk dat ze vermoedde dat ik het was die jullie had gezien, want ze was gênant graag bereid om alles te doen wat ik vroeg. Ik voel me rot.’

‘Hoeft niet. Zij heeft een fout gemaakt, en nu boet ze ervoor.’ Het was bedoeld als grapje, maar het klinkt keihard, en dat heb ik in de gaten zodra Hartley me fronsend aankijkt.

‘Ze heeft niet in haar eentje gerotzood, Royal.’

‘Nee, maar dat zou ook geil zijn geweest,’ probeer ik weer te grappen, maar het is te laat.

‘Het zal wel.’ Hartley duwt de deur naar het trappenhuis open en duikt erdoor. ‘Hoe dan ook, wij zijn hier klaar. Het was leuk om met je te kletsen.’

Ik haast me achter haar aan, achtervolg haar zo’n beetje de trap af. ‘Ah, kom op, doe nou niet zo. We leren elkaar net een beetje kennen. We waren aan het bónden.’

Haar gesnuif weerkaatst door het trappenhuis. ‘We waren niet aan het bónden, en dat zullen we ook nooit.’ Ze versnelt haar pas en neemt de trap met twee treden tegelijk om sneller bij me weg te komen.

‘Nooit? Waarom zo absoluut? Je zou me moeten leren kennen. Ik ben charmant.’

Ze blijft even staan, met haar hand op de leuning, klaar om te vluchten. ‘Je bent ook charmant, Royal. Dat is het probleem.’ En dan rent ze de trappen verder af.

‘Als je mijn belangstelling wilde afzwakken, is dit niet de juis-

te aanpak,' zeg ik tegen haar rug. Haar kont ziet er prima uit onder haar Astor Park-plooirok.

Pas als ze aan de andere kant van de hal is, blijft ze staan en kijkt me geamuseerd aan. 'Ik zie je nog wel, Royal.' Met een zwaaitje walst ze de enorme eiken deuren uit.

Mijn blik blijft aan haar tengere lichaam vastgehaakt en ik merk dat ik sta te glimlachen naar niets en niemand.

Ja...

Ik denk dat ik die meid ga naaien.

Iedereen die schreeuwde om meer Easton Royal...
Dit boek is voor jullie.

www.defonteinmeidenboeken.nl

Oorspronkelijke titel: *The Royals – Fallen Heir*

Verschenen bij EverAfter Romance

© 2017 Erin Watt

Voor deze uitgave:

© 2018 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Lia Belt

Omslagontwerp: Bert Holtkamp

Grafische verzorging: Text & Image

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 4689 3 (e-book 978 90 261 4690 9)

NUR 285